

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Μαρτυρολόγιο

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βονιφάτιος καὶ ἡ Ἁγία Ἀγλαΐς † 19η Δεκεμβρίου (Γ' αἰ.)

*Ζητῶν Βονιφάτιος ὁστᾶ Μαρτύρων,
Ἐαυτὸν εὗρε μάρτυρα, τμηθεὶς ξίφει.
Ἐννεακαίδεκάτῃ Βονιφάτιος ἀχχένα τμήθη.*

Γτὰ χρόνια τοῦ Διοκλητιανοῦ (284-305 μ.Χ.) ζοῦν ἡ Ἀγλαΐς καὶ ὁ Βονιφάτιος. Ἡ πρώτη ἀριστοκράτισσα, συγκλητική, κόρη τοῦ Ἀκακίου, ἀνθυπάτου τῆς Ρώμης, πλούσια, εὐγενῆς κυρία. Καὶ ὁ δεύτερος, ὁ Βονιφάτιος, εἶναι δοῦλος τῆς Ἀγλαΐδος, σκλάβος τῆς ἐμπιστος στὰ οἰκονομικά, διαχειριστὴς τῆς μεγάλῃς περιουσίας τῆς.

Ἀγλαΐς καὶ Βονιφάτιος. Κυρία καὶ δοῦλος. Τοὺς χωρίζει ἡ κοινωνικὴ θέση. Τοὺς συνδέει ὅμως ἡ ἀνομία. Ζοῦν καὶ οἱ δύο θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ τὴν ἀνηθικότητα, τὴν εἰδωλολατρία.

Ὁ Βονιφάτιος ἔχει μία φυσικὴ καλοσύνη, μία τρυφερὴ καρδιά πὺρ συμπονεῖ τοὺς ξένους, ἐλεεῖ τοὺς πτωχοὺς, φιλοξενεῖ τοὺς ὁδοιπόρους. Εἶναι ὅμως μέθυσος, ἀκόλαστος, ἀνειρήνευτος. Δίπλα τοῦ ἡ Ἀγλαΐς αἰσθάνεται καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο κενό, ἀπουσία εἰρήνης. Ἀναζητᾷ μέσα στὴν κατείδωλη Ρώμη λίγη γαλήνη, κάποια ἀνάπαυση ψυχῆς.

Ἐχει ἀκούσει ἡ Ἀγλαΐς, ὅτι ὅποιος τιμᾷ τὰ ἱερὰ Λείψανα, παίρνει χάρη ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ψυχικὴ βοήθεια, ἀνακούφιση, ἐνίσχυση. Γνωρίζει, ὅτι στὴν περιοχὴ τῆς Ἀνατολῆς ἔχουν ξεσπάσει διωγμοί. Πολ-

λοι Χριστιανοὶ θυσιάζονται, γίνονται μάρτυρες. **Θ**εωρεῖ λοιπόν, ὅτι βρῆκε τὴν πολύτιμη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει σεβάσματα Λείψανα.

Καλεῖ τότε τὸν δοῦλο της Βονιφάτιο καὶ τοῦ ἀνακοινώνει τὴν σκέψη –τὴν ἀπόφασή της. **Ὁ** Βονιφάτιος τὴν εἰρωνεύεται καὶ τῆς λέει: **«Καὶ ἂν σοῦ φέρουν τὸ δικό μου σῶμα, θὰ καταδεχθεῖς νὰ τὸ τιμήσεις ὡς ἅγιο;»**. **Ἡ** Ἀγλαΐς ἐπιτιμᾷ τὸν δοῦλο της. **Ἐ**πιμένει στὴν ἀπόφασή της. **Τ**ὸν διατάζει νὰ φύγει. **Τ**οῦ δίνει καὶ συνοδεῖα ἀπὸ 12 ἱππεῖς, χρήματα πολλὰ καὶ καθαρὰ σεντόνια καὶ ἀρώματα καὶ μύρα γιὰ νὰ περιποιηθεῖ τὰ ἱερὰ λείψανα ποὺ θὰ φέρεי πίσω. **Ὁ** Βονιφάτιος ὑπακούει. **Καὶ** ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. **Μ**πορεῖ νὰ εἶναι χορτασμένος ἀπὸ τὶς παράνομες ἡδονές καὶ ἀφάνταστα ψυχικὰ κουρασμένος, ἀλλὰ τώρα ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ἓνα δέος, μία ἐσωτερικὴ εὐλάβεια γι' αὐτὸ ποὺ πορεύεται νὰ κάνει. **Ἄ**ν ἔχει ὄρεξη γιὰ ἀστεῖα, οὔτε γιὰ φαγητά. **Σ**ὲ ὅλο τὸ ταξίδι νηστεύει, προσεύχεται. **Κά**ποια ἀλλοίωση συμβαίνει μέσα του.

Φθάνει στὴν Ἀσία, στὴν Ταρσὸ τῆς Κιλικίας, ἐκεῖ ὅπου γίνονται μαρτύρια Χριστιανῶν. **Ἀ**φήνει τὴν συνοδεῖα του νὰ ἀναπαυθεῖ στὸ ξενοδοχεῖο καὶ αὐτὸς τρέχει στὸ στάδιο τῆς πόλεως, ἐκεῖ ὅπου οἱ μάρτυρες τιμωροῦνται γιὰτὶ μένουν πιστοὶ στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. **Ἀ**ντικρίζει τὴν ὥρα ἐκείνη θέαμα συγκινητικό· εἴκοσι Χριστιανοὺς νὰ μαρτυροῦν: **Ἄ**λλον τὸν κρεμοῦσαν, ἄλλον τὸν ράβδιζαν, ἄλλον τὸν ἀκρωτηρίαζαν καὶ σὲ ἄλλον συνέτριβαν τὰ ὀστέα...

Ἐκθαμβὸς παρακολουθεῖ τὴν γαλήνια καὶ φωτεινὴ μορφή τους. **Ὁ**λοι τὰ ὑπομένουν ὅλα μὲ καρτερία καὶ σταθερότητα. **Αὐ**θόρμητα καὶ μὲ ἀπόλυτη συναίσθηση ὁ Βονιφάτιος φωνάζει δυνατὰ καὶ ὁμολογεῖ μέσα στὸ στάδιο: **«Εἶ**ναι μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ποὺ τόσο ἐνισχύει τοὺς μάρτυρες Ἀγίου Του». **Π**έφτει στὰ πόδια τους συγκινημένος καὶ τοὺς θερμοπαρακαλεῖ νὰ μείνουν πιστοί, νὰ μὴ δειλιάσουν καὶ νὰ εὐχηθοῦν γι' αὐτὸν νὰ τοὺς μιμηθεῖ στὰ μαρτύρια καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσει στὴν οὐράνια δόξα.

Βλέποντας ὁ ἄρχοντας τὸ παράδοξο αὐτὸ γεγονός, καλεῖ σὲ ἀπολογία τὸν ἀπρόσμενο ἐπισκέπτη τοῦ σταδίου, καὶ ὁ Βονιφάτιος ἀποκρίνεται: **«Εἶ**μαι Χριστιανός, μὲ λένε Βονιφάτιο, ἦρθα ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ θέλω καὶ ἐγὼ νὰ μαρτυρήσω γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ».

Μάταια ὁ ἄρχοντας τὸν πιέζει γιὰ ν' ἀρνηθεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ προσκυνήσει

τὰ εἶδωλα. **Μ**άταια τοῦ τάξει μεγάλα εὐεργετήματα, πλοῦτο πολὺ μὲ δόξα καὶ τιμές. **Ὁ** Βονιφάτιος ἀπαντᾷ σταθερά: «**Τ**ιμώρησέ με ὅσο θέλεις». **Κ**αὶ οἱ τιμωρίες δὲν ἄργησαν νὰ ἔρθουν.

Τὸν τέντωσαν. **Τ**ὸν ἔδειραν τόσο πολὺ, ὥστε φάνηκα τὰ ὀστέα του καὶ μετὰ κάρφωσαν αἰχμηρὰ ξύλα μέσα στὰ νύχια του. **Κ**αὶ ὁ Μάρτυρας ψέλλιζε: «**Κ**ύριε, δῶσ' μου δύναμη νὰ νικήσω. **Γ**ιὰ σένα πάσχω».

Διέταξε μετὰ ὁ ἄρχοντας νὰ τοῦ ρίξουν στὸ στόμα βρασμένο μολύβι, ἀλλὰ οἱ παρευρισκόμενοι θεατὲς ἀγανάκτησαν καὶ ἐμπόδισαν τὸν ἄρχοντα στὸ ἔργο του αὐτό. **Μ**ετὰ τὸν ἔριξαν μέσα σὲ λέβητα μὲ πίσσα. **Ἀ**λλὰ ὁ Θεὸς μὲ θαῦμα τὸν διαφύλαξε. **Τ**έλος διέταξαν τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Μάρτυρα μὲ τὴν αἰτιολογία, ὅτι εἶναι «ὕβριστὴς τῶν θεῶν καὶ παραβάτης τῶν βασιλικῶν διατάξεων». **Π**ρὶν ὀλοκληρώσει ὁ δῆμιος τὸ ἔργο του, ὁ Βονιφάτιος γεμᾶτος εὐφροσύνη προσευχήθηκε στὸν Θεὸ καὶ εἶπε: «**Κ**ύριε, ἀπόστειλε τὸν ἑλεός Σου. **Σ**υγχώρησε τὸν ταπεινὸ καὶ ἁμαρτωλὸ δοῦλο Σου. **Κ**αὶ παράλαβε εἰρηνικὴ τὴν ψυχὴ μου στὴν μακαριότητα τῶν οὐρανῶν». **Μ**ετὰ ἀπὸ αὐτὸ Ἄγγελος παρέλαβε τὴν ψυχὴ τοῦ Μάρτυρα γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσει στὸν οὐρανό. **Ἐ**κείνη τὴν ὥρα πίστεψαν πεντακόσιοι παρευρισκόμενοι θεατὲς.

Οἱ σύντροφοι ποὺ συνόδευαν τὸν Βονιφάτιο ἀπὸ τὴν Ρώμη, ἔμαθαν μὲ καθυστέρηση ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ «κομενταρησίου» (δημίου) ὅλα ὅσα συνέβησαν μὲ τὸν κύριό τους. **Ἀ**πόρησαν. **Δ**ὲν πίστευαν σὲ ὅσα ἄκουσαν, ἐπειδὴ ἤξεραν τὴν φιλήδονη πολιτεία καὶ τὸ ἄθεο ἦθος τοῦ Βονιφατίου. **Ὅ**ταν ὅμως ἀντίκρισαν στὸ στάδιο τὸ μαρτυρικό του σῶμα, ἔκλαψαν γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀλλαγῆς του. **Δ**ωροδόκησαν τοὺς φύλακες μὲ σημαντικὴ ποσότητα χρυσοῦ καὶ παρέλαβαν τὸ ἱερό του Λεῖψανο. **Κ**αὶ ἀφοῦ τὸ μύρωσαν μὲ εὐωδέστατα ἀρώματα, τὸ ἔφεραν πίσω σὲ ἱερὴ λειψανοθήκη μὲ τιμές καὶ λαμπρότητα.

Καθὼς ἡ πομπὴ πλησίαζε στὴν Ρώμη, ἡ Ἀγλαῖς ἄκουσε φωνὴ Ἀγγέλου ποὺ τῆς ἔλεγε: «**Ἐ**λα νὰ προῦπαντήσεις τὸν κάποτε δοῦλο σου, οἰκέτη καὶ ὑπηρέτη σου. **Τ**ίμισέ τον τώρα μὲ εὐλάβεια ὡς σωτήρα. **Εἶ**ναι φύλακας τῆς ζωῆς σου».

Βαθίᾳ συγκλονισμένη ἡ Ἀγλαῖς ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστο αὐτὸ θαῦμα καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό, βγῆκε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τῆς

Ρώμης με εὐλαβεῖς κληρικούς σὲ ἱερὴ πομπή. **Καὶ** ἐκεῖ παρέλαβε μὲ δέος καὶ εὐλάβεια τὸν θησαυρό της, τὸν Βονιφάτιο, καὶ εἶδε ἐκείνον, ποὺ κάποτε ἦταν ἄνομος δοῦλος της, νὰ εἶναι τώρα Ἅγιος, λυτρωμένος, ἔνδοξος Μάρτυρας δικός της καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅλης. **Ἔκτισε** δὲ πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπῆ Ναό.

Ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος ἐπιτελοῦσε κατόπιν πολλὰ θαύματα σὲ δαιμονισμένους καὶ βαριὰ ἀσθενεῖς. **Τὸ** μεγαλύτερο ὁμως θαῦμα ἦταν ἡ ὀριστικὴ μεταστροφή τῆς Ἀγλαΐδος στὸν Χριστό. **Ἡ** πλούσια αὐτὴ συγκλητικὴ κυρία τῆς Ρώμης παρέδωσε ὅλο της τὸν πλοῦτο στοὺς πτωχοὺς καὶ τὸν ἑαυτὴ της ὑπέβαλε σὲ σκληραγωγία, ἄσκηση καὶ κακοπάθεια. **Ἔ**ζησε μὲ ἀληθινὴ μετάνοια, μὲ αὐστηρὴ νηστεία καὶ μὲ διαρκὴ προσευχή. **Καὶ** δεκαπέντα χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Θεὸ τοῦ Ἐλέους, τῶν Οἰκτιρμῶν καὶ τῆς Φιλανθρωπίας.

Τὸ ἱερό της Λεῖψανο ἐτάφη δίπλα στὸν Ἅγιο Βονιφάτιο. **Καὶ** ἐπειδὴ βρῆκε μεγάλη παρρησία πρὸς τὸν Θεό, ἐπιτελοῦσε καὶ αὐτὴ μεγάλα θαύματα στοὺς πιστοὺς. **Ἡ** ἀγία μας Ἐκκλησία συνεορτάζει καὶ τοὺς δύο στίς 19 Δεκεμβρίου.

* * *

Ἄς μὴν κατακρίνουμε λοιπὸν τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. **Ἡ** πορεία κάθε ἀνθρώπου πολλὰς ἐκπλήξεις μπορεῖ νὰ παρουσιάσει. **Ἡ** θεία Χάρη τοῦ Παντοδύναμου Κυρίου ἀλλοιώνει καὶ τὶς πιδ ἄνομες καρδιές, ἐφ' ὅσον εἶναι δεκτικὲς καὶ καλοδιάθετες. **Αὐτὸ** συνέβη τόσο ἐντυπωσιακὰ στὴν ζωὴ τῶν Ἀγίων Βονιφατίου καὶ Ἀγλαΐδος.

Ἄς δοξάζουμε μὲ ὕμνους δυνατοὺς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, ποὺ ἀνοίγει δρόμους πρὸς τὴν ἀγιότητα, πρὸς τὴν σωτηρία, σὲ ὅλους μας. «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ».

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων τὴν εὐκλειαν ἱχνηλατήσας θερμῶς, Χριστὸν ὡμολόγησας ἐπὶ ἀπίστων στερρῶς, σοφὲ Βονιφάτιε· ὅθεν καθάπερ πλοῦτον ἀδαπάνητον Μάρτυς, δέδωκάς σου τὸ σῶμα τῇ σεμνῇ Ἀγλαΐᾳ· ἐξ οὗ τῷ κόσμῳ πηγάζει, ῥῶσις καὶ ἔλεος.

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!

(*) Ἀρχιμ. Χριστοδούλου Ν. Κογιώνη, Συναξάρι Ἁγίων Γυναικῶν, σελ. 155-161, ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήνα 2017, ἔκδοση δευτέρα. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

